

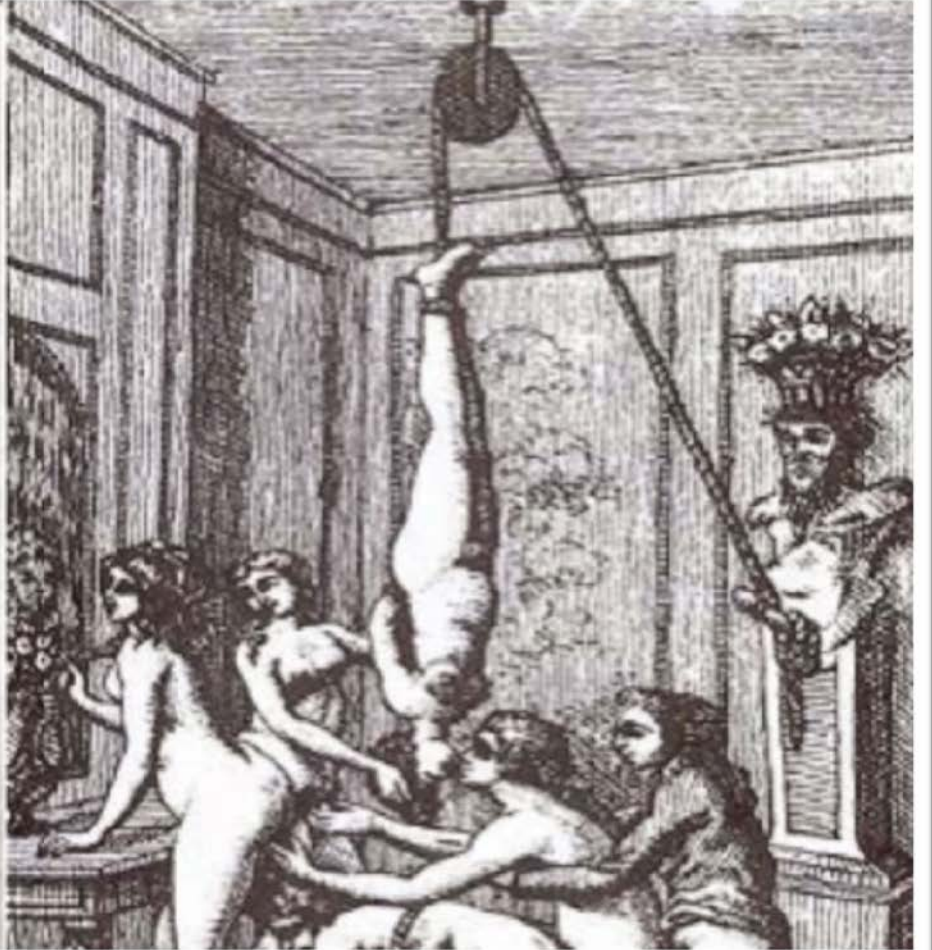
Υπάρχουν όρια στην Τέχνη;

Ο Ντονασιάν Αλφόνς Φρανσουά, Κόμης ντε Σαντ (1740 – 1814), γνωστός ως Μαρκήσιος ντε Σαντ , επικαλούμενος από τους θαυμαστές του ο «Θεϊκός Μαρκήσιος».

Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος με ηδονιστικές και αθεϊστικές θεωρήσεις, που κατέστη περιώνυμος για την γενετήσια διαστροφή της απόλαυσης του εκδηλούμενου φόβου, τρόμου και πόνου που προκαλούσε στις συντρόφους του, όπου και εκ του τίτλου του η καθιέρωση του όρου σαδισμός.

LA
PHILOSOPHIE

DANS
LE BOUDOIR,
Ouvrage posthume de l'Auteur de
JUSTINE.

TOME SECOND.

La mère en prescrira la lecture à sa fille.

A LONDRES,
Aux dépens de la Compagnie.

M D C C, X C X Y,

U. 18, 1897.

*Le ciel est-il juste quand il abandonne la vertu
à de si grands tourments?.....*

Marcel Duchamp,
«Ρόδα ποδηλάτου και
σκαμνί», (1913)

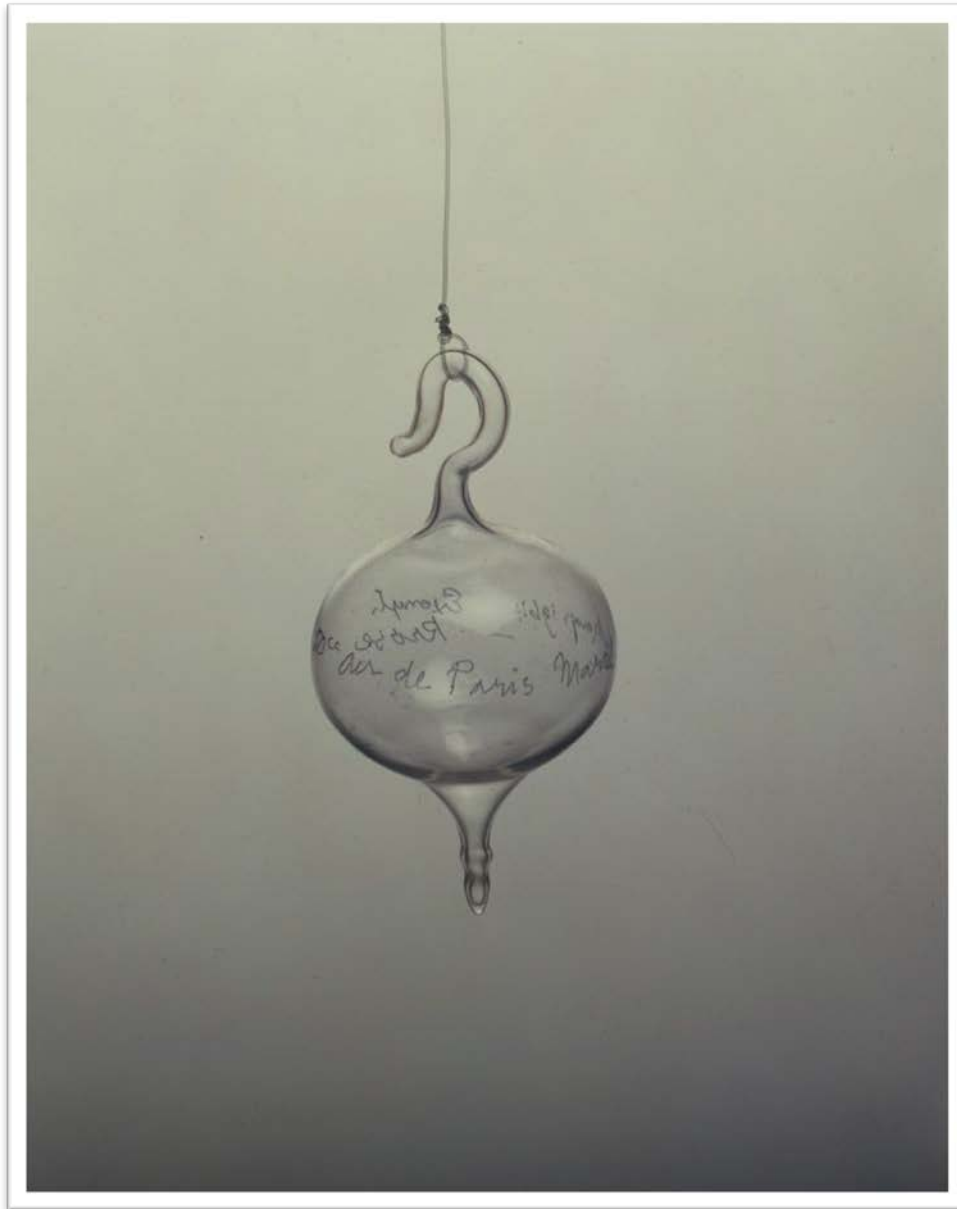
Ready-made: έτοιμα, κοινά αντικείμενα που διάλεγει ο καλλιτέχνης, τα τιτλοφορεί και τα ονόμαζει "τέχνη".

Το γνωστότερο ready-made του Ντυσάν είναι το έργο του **Fountain**, μία λεκάνη αποχωρητηρίου που φέρει την υπογραφή "**R. Mutt 1917**". Το έργο δεν παρουσιάστηκε στην έκθεση όπου το είχε αρχικά αποστείλει ο Ντυσάν, παρά την υπόσχεση των διοργανωτών ότι θα παρουσιάζονταν όλα τα έργα αρκεί ο δημιουργός τους να πλήρωνε συνδρομή 6 δολάρια. Το έργο τελικά φωτογραφήθηκε από τον Αλ Στίγκλιτς και η φωτογραφία του δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "The Blind Man", μαζί με σημείωμα της εκδότριας που υπεραμυνόταν της αισθητικής του αξίας. Έκτοτε δημιουργήθηκε δημόσια συζήτηση σχετικά με το αντικείμενο, το οποίο μάλιστα εξαφανίστηκε λίγο μετά τη φωτογράφησή του.

Το Δεκέμβριο του 2004 το έργο του Fountain, ανακηρύχθηκε το πλέον επιδραστικό έργο του 20ού αιώνα

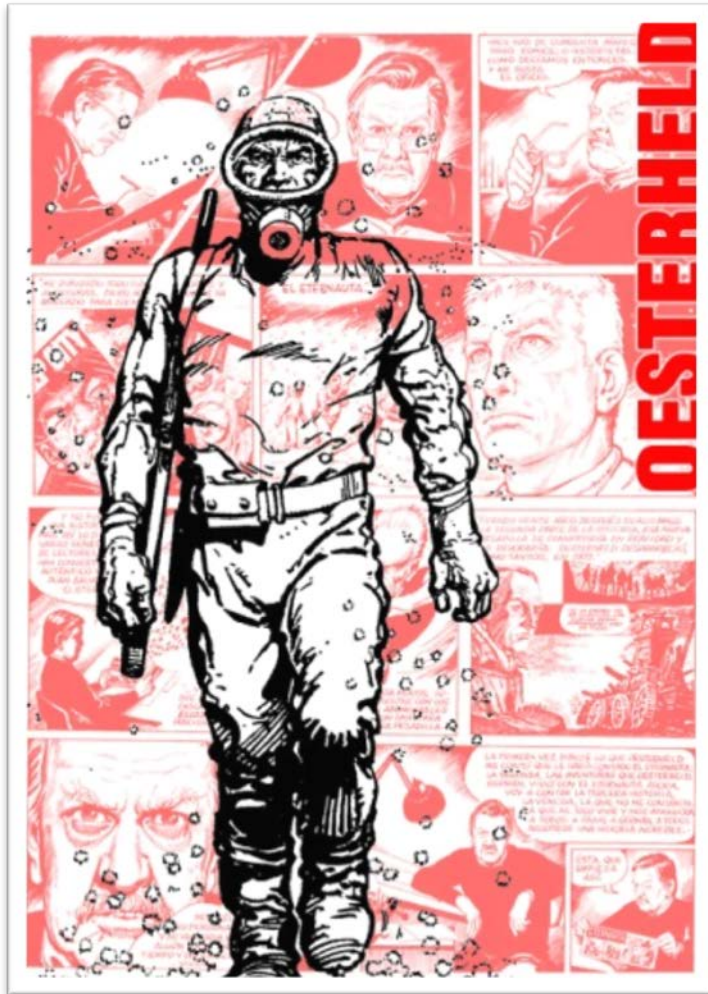
https://www.youtube.com/watch?v=NSKxJc_J0No

Marcel Duchamp “French air”, 1919

*«Δεν θα ήξερα πώς να σας πω τι
κάνω ...
Είμαι ένας αναπνευστήρας, μια
αναπνοή»*

Héctor Oesterheld "The Eternaut" Ο ταξιδιώτης του διαστήματος (1957-1959)

Δημιούργημα των Αργεντίνων **Έκτορ Έστερχελντ** και **Φρανσίσκο Σολάνο Λόπες**, το **Ei Eternauta** είναι ένα από τα σημαντικότερα έργα επιστημονικής φαντασίας, αλλά κι ένα από τα λαμπρότερα δείγματα γραφής της ένατης τέχνης. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στη *Hora Cero Semanal* από το 1957 έως το 1959.

Κλειστοφοβικό, αγωνιώδες και περιπετειώδες, αλλά συνάμα συναισθηματικό, γεμάτο συμβολισμούς και πολιτική αλληγορία, είναι ένα έργο απαιτητικό και πολυεπίπεδο.

Ο Oesterheld εξαφανίστηκε το 1977, λέγεται ότι φυλακίστηκε και βασανίστηκε. Σκοτώθηκε και εξαφανίστηκε το 1979 από τη στρατιωτική δικτατορία που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ.

Από την αποκατάσταση της δημοκρατίας το 1983, η *Ei Eternauta* συνεχίστηκε σε διάφορες εκδόσεις από διάφορους συγγραφείς και καλλιτέχνες.

**Δημοσθένης Κοκκινίδης,
(1929)**

Το κυρίαρχο στοιχείο στα έργα της περιόδου της Χούντας είναι η φίμωση της ελεύθερης έκφρασης.

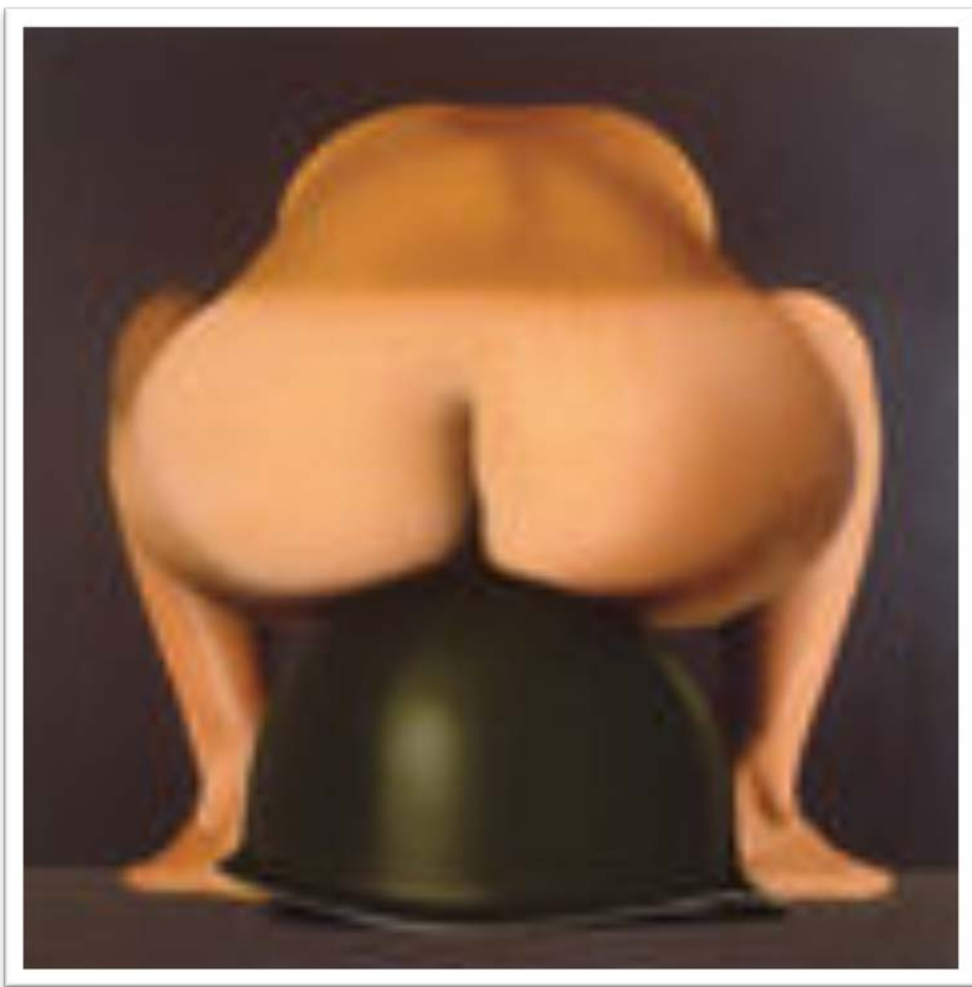
Στο επίκεντρο της ζωγραφικής του, ο άνθρωπος που υποφέρει από το απάνθρωπο πολιτικό καθεστώς.

Έργο: «Δικαστές», 1971, ακρυλικό σε ξύλο, 75Χ65εκ

Οι ρεαλιστικές και ταυτόχρονα απόκοσμες φιγούρες λειτουργούν ως κοινωνοί του μηνύματος: οι κριτές, οι κρινόμενοι-διωκόμενοι και οι μητέρες-σύζυγοι αντιστοιχούν σε «Δικαστές», «Ταυτότητες» και «Μητρότητες», τις ζωγραφικές υποενότητες του κεντρικού θέματος που είναι η **δικτατορία**.

Ο ίδιος ο καλλιτέχνης ζωγράφιζε αδιάλειπτα στην χουντική επταετία, στέλνοντας με τον δικό του εικαστικό τρόπο ένα μήνυμα αντίδρασης. Η εναντίωσή του στο δικτατορικό καθεστώς, είχε φανεί με την έκθεση των «Ταυτοτήτων» στην γκαλερί Ζουμπουλάκη. Ο υπουργός Πολιτισμού της χούντας, είχε εμφανιστεί τότε στα εγκαίνια και ήταν εμφανώς δυσαρεστημένος από τις φιγούρες πίσω από τα κάγκελα και με τα ραμμένα στόματα. Όταν ρώτησε τον Κοκκινίδη γιατί απεικονίζει έτσι τους ανθρώπους, η Πέγκυ Ζουμπουλάκη του είχε απαντήσει ότι θα αλλάξει θεματολογία, αρκεί να βγάλουν αυτούς τους ανθρώπους από τις φυλακές. Από τότε είχε μόνιμα δύο ασφαλίτες, έξω από την πόρτα του σπιτιού του. Όπως επισημαίνει σήμερα ο ίδιος:

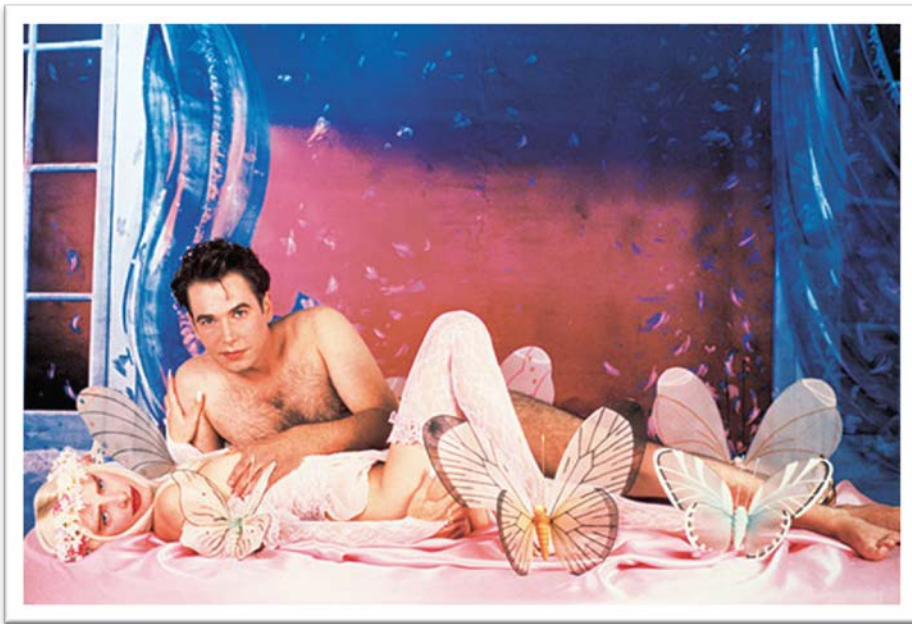
«Πρέπει να επιμείνουμε ενάντια σε οποιαδήποτε ολοκληρωτική συμπεριφορά που προέρχεται από τις επίσημες κυβερνήσεις».

**Ηλίας Δεκουλάκος, (1929-
1998)**

Η περίοδος της δικτατορίας
-την οποία καυτηρίασε με
ατομικές του εκθέσεις-
σήμανε μια στροφή στο
ύφος του, καθώς τα
αφηρημένα και
εξπρεσιονιστικά στοιχεία
έδωσαν τη θέση τους στο
φωτογραφικό ρεαλισμό
κριτικού χαρακτήρα

Έργο: «Χωρίς τίτλο», 1972,
181X181 εκ

Jeff Koons (1955)

Αμερικανός καλλιτέχνης
Οι απόψεις για το έργο
του δίστανται.

Πρωτοποριακό και με
ιστορική σημασία.

Άλλοι απέρριψαν το έργο
του ως κιτς.

Ο Koons δήλωσε ότι δεν
υπάρχουν κρυφές έννοιες
στα έργα του ούτε
κριτικές.

“Made in heaven”, 1989

Jeff Koons

« Naked », 1988

porcelain

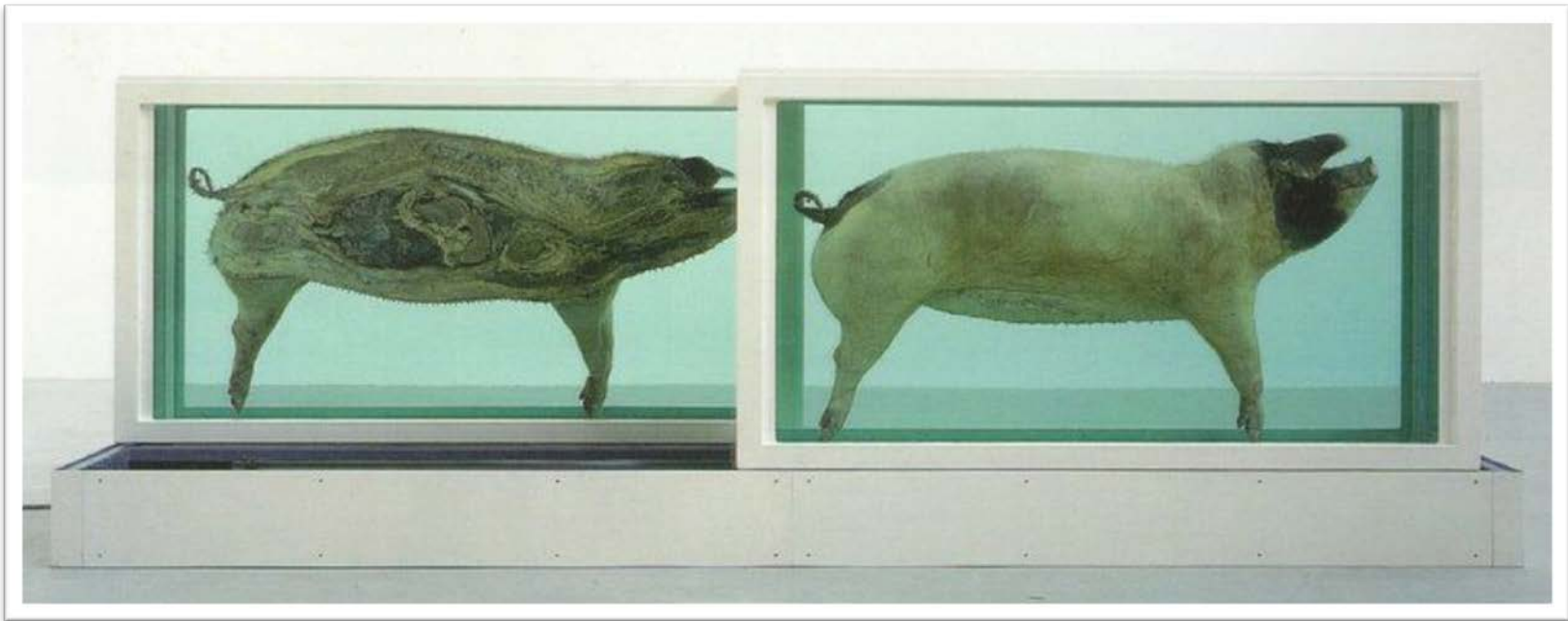
45 1/2 x 27 x 27 inches

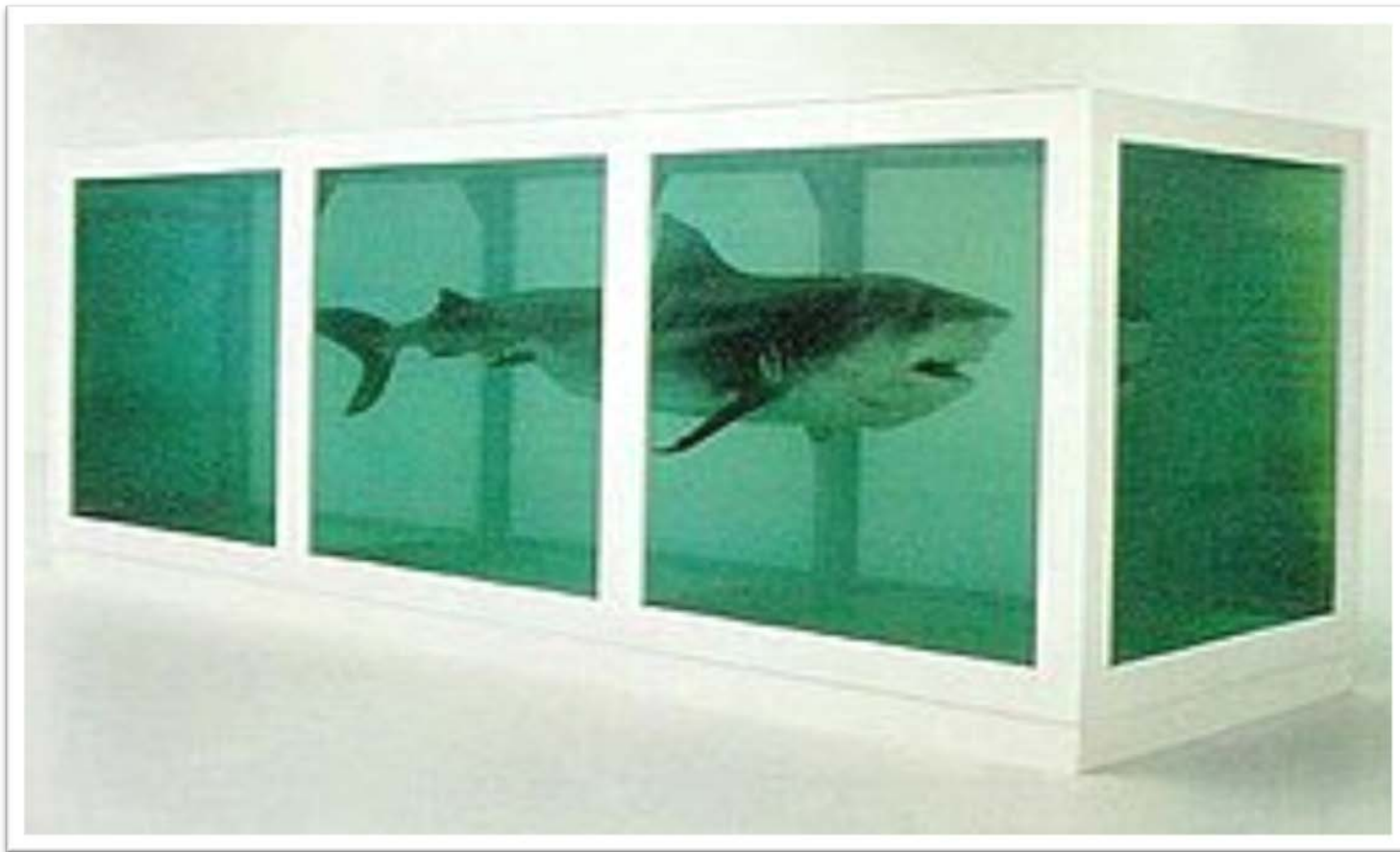
Damien Hirst

1965 Αγγλία

Καλλιτέχνης, επιχειρηματίας, συλλέκτης έργων τέχνης.

Ο θάνατος είναι ένα κεντρικό θέμα στα έργα του Hirst. Έγινε διάσημος για μια σειρά έργων τέχνης στα οποία σώζονται νεκρά ζώα (συμπεριλαμβανομένου ενός καρχαρία, ενός προβάτου και μιας αγελάδας), μερικές φορές έχουν τεμαχιστεί και τοποθετηθεί σε φορμαλδεΐδη.

Damien Hirst, «Η φυσική αδυναμία του θανάτου στο μυαλό κάποιου που ζει», (1991) Τίγρης καρχαρίας μήκους 14 ποδιών
2170 x 5420 x 1800 mm in
Glass, painted steel, silicone, monofilament, shark and formaldehyde solution

Το 1993, ο **Damien Hirst** παρουσίασε το *In and Out of Love*, γεμίζοντας μια γκαλερί με εκατοντάδες ζωντανές τροπικές πεταλούδες που εκκολάπτονταν πάνω σε λευκούς καμβάδες. Οι πεταλούδες έτρωγαν σιρόπι ζάχαρης, ζευγάρωναν, γένναγαν αυγά και πέθαιναν. Σκοπός του Hirst ήταν να απεικονίσει τη συντομία της ζωής και το αναπόφευκτο του θανάτου.

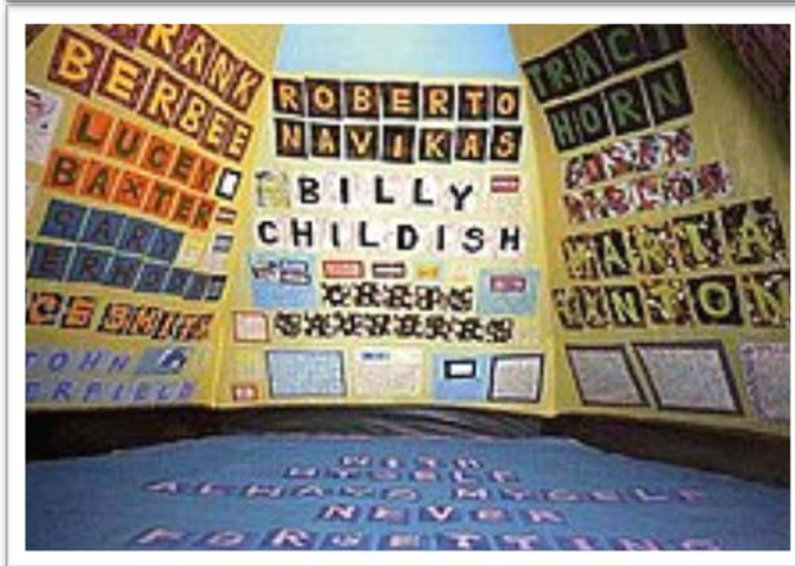
Damien Hirst
In and Out of Love, 1993

Η **Tracey Emin** γεννήθηκε το 1963 είναι αγγλίδα καλλιτέχνης γνωστή για το αυτοβιογραφικό και εξομολογητικό της έργο . Παράγει έργα σε ποικίλα μέσα, όπως ζωγραφική, γλυπτική, βίντεο, φωτογραφία, κείμενο νέον και έργα με ραπτικά μέσα .

“ My bed” , 1998. Mixed media. Dimensions variable. Tate, loan from the Duerckheim Collection.

Absolute idiot pays £2.2 million for Tracey Emin's stupid bed.

Tracey Emin, “Everyone I Have Ever Slept With 1963–1995 “ (1995). An interior view of the work.

Sarah Lucas

(1962) Αγγλίδα καλλιτέχνης
Είναι μέλος της γενιάς Νέων
Βρετανών Καλλιτεχνών που
εμφανίστηκε στη δεκαετία του
1990.

Τα έργα της χρησιμοποιούν
συχνά οπτικά λογοπαίγνια και
χυδαίο χιούμορ και
περιλαμβάνουν τη
φωτογραφία, το κολάζ και
ready made αντικείμενα.

1. "Self Portrait with Fried
Eggs", 1996

2. "Au Naturel", 1994

Mattress, water bucket,
melons, oranges and cucumber
84 x 168 x 145 cm

*“μερικές φορές πρέπει να είμαστε
αυθαίρετοι χωρίς φόβο”*

Θανάσης Τότσικας (1951)

Αυτοδίδακτος

Από την αρχή της πορείας του ενδιαφέρεται για την αρχέγονη κατάσταση του ανθρώπου και τη σχέση του με τη φύση.

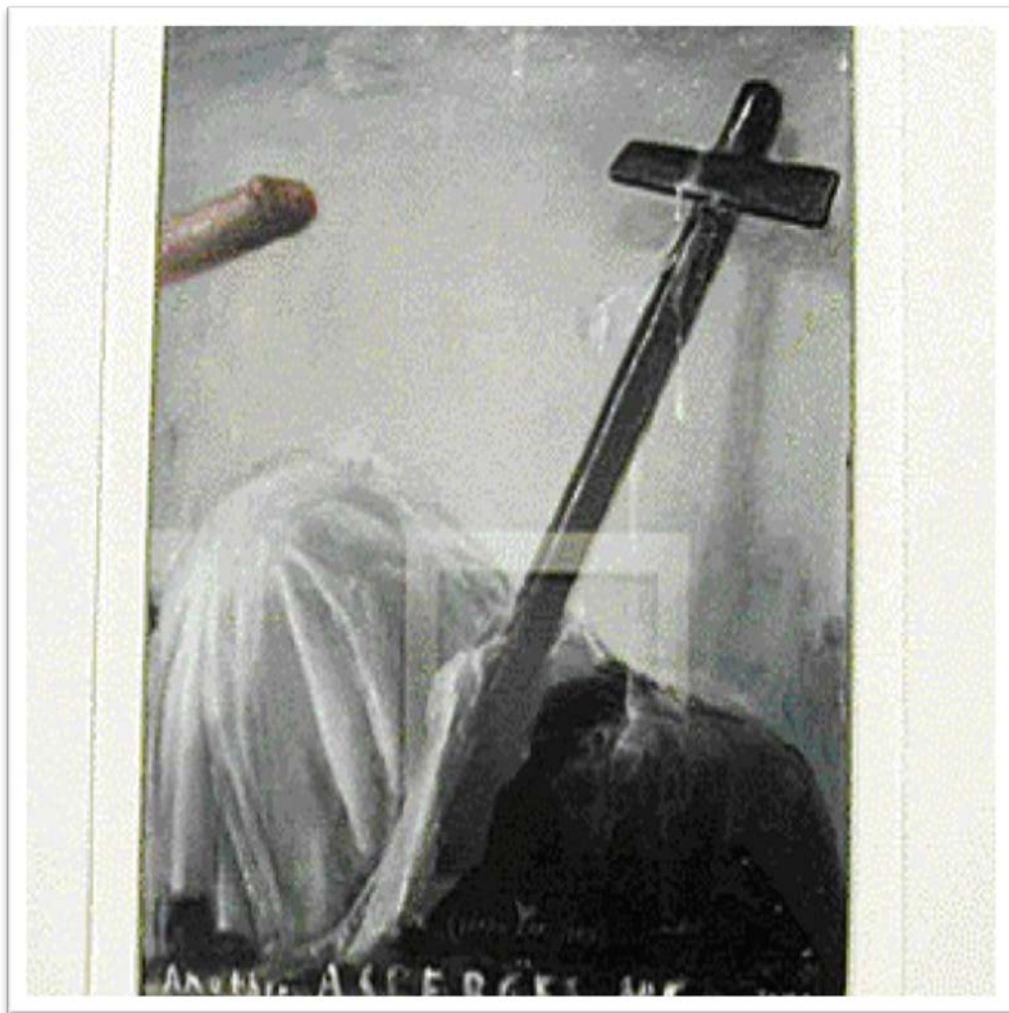
Πιστεύοντας ότι η τέχνη και η ζωή είναι απόλυτα συνυφασμένες, ενσωματώνει στα έργα του από τα μέσα της δεκαετίας του '90

αυτοβιογραφικά στοιχεία.

Όπως λέει και ο ίδιος

«το βίωμα είναι αυτό που μας διαμορφώνει»

1.Έργο του στην έκθεση Outlook 2003 απεικόνιζε τον ίδιο γυμνό να συνουσιάζεται με ένα καρπούζι , Video art.

Tierry de Cordier (1954)

Βέλγιο

Η τέχνη του αποτελείται
από σχέδια, ζωγραφικά
έργα, γλυπτά,
εγκαταστάσεις, ποίηση
/ φιλοσοφία

Έργο: «Πότισε με» ,
Διεθνής Έκθεση
Σύγχρονης Τέχνης
«Outlook» 2003, Αθήνα

- *«Δεν είμαι χριστιανός»*
- *«Η δουλειά μου είναι μια έκφραση κατά της υποκρισίας»*

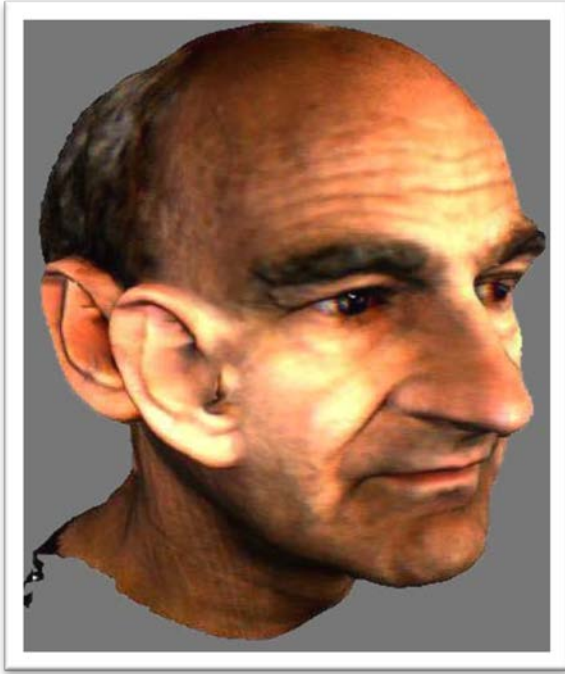

Guillermo Vargas

(Κόστα Ρίκα), 2007 στη Galería
Códice στη Managua της
Νικαράγουα.

Στον τοίχο της Γκαλερί έγραψε:
"Είστε αυτό που διαβάζετε".

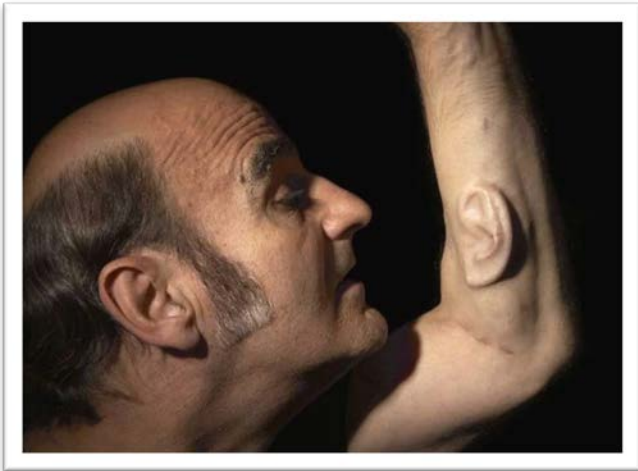
Ο Βάργκας σκόπευε να
ευαισθητοποιήσει την υποκρισία
του κοινού, συγκρίνοντας τι
συνέβη σε αυτό το σκυλί με έναν
διαρρήκτη ονόματι Natividad
Canda Mayrena, ο οποίος
δολοφονήθηκε μέχρι θανάτου
από δύο σκυλιά ροντβαϊλερ στην
Κόστα Ρίκα, ενώ οι αστυνομικοί
και οι θεατές παρακολουθούσαν.

Stelarc - Extra Ear (1997-99) and 1/4 Scale Ear (2003)

Ο Stelarc (Στέλιος Αρκαδίου) Αυστραλός καλλιτέχνης που ασχολείται κυρίως με το σώμα και την τεχνολογία.

Έχει συνεργαστεί με ιατρικές και ηλεκτρονικές τεχνολογίες, συμπεριλαμβανομένης της εικονικής πραγματικότητας, του Διαδικτύου, της προσθετικής, της ιατρικής απεικόνισης και της ρομποτικής.

"Όλο και περισσότερο, οι άνθρωποι συνδέονται με την εμπειρία του διαδικτύου ... φανταστείτε αν μπορούσα να ακούσω με τα αυτιά κάποιου στη Νέα Υόρκη, φανταστείτε αν θα μπορούσα ταυτόχρονα να βλέπω με τα μάτια κάποιου στο Λονδίνο".

Jake and Dinos Chapman

Ο Ιάκωβος "Τζέικ" (γεννημένος το 1966) και ο Κωνσταντίνος "Dinos" (γεννημένος το 1962) Βρετανοί εικαστικοί καλλιτέχνες, γνωστοί ως Chapman Brothers.

Τα θέματα προσπαθούν να είναι σκοπίμως συγκλονιστικά, συμπεριλαμβανομένου, το 2008, μιας σειράς έργων που διέθεσαν πρωτότυπες ακουαρέλες από τον Adolf Hitler.

1. "Yin" Ζωγραφισμένο γλυπτό με παροπλισμένο τουφέκι Καλάσνικοφ, 2012

Jake and Dinos Chapman,

“If Hitler had been a hippy how happy would we be”.

2008, White Cube.

Το Μάιο του 2008, White Cube παρουσίασε 13 επικυρωμένες ακουαρέλες που είχαν ζωγραφιστεί από τον Adolf Hitler, στις οποίες οι αδελφοί είχαν προσθέσει μοτίβα hippie. Ο Τζέικ Τσάπμαν περιέγραψε τα περισσότερα από τα έργα του δικτάτορα ως "άσχημα τοπία" τα οποία είχαν «ωραιοποιηθεί"

Jake and Dinos Chapman
Token Pole 1997

Jake and Dinos, "Zygotic Acceleration, Biogenetic, De-sublimated Libidinal Model, 1995, resin, Fiberglas, paint, eyelashes, wigs and trainers ,size: 158 x 196 x 165 cm.

Spencer Tunick (1967)

Αμερικανός φωτογράφος
γνωστός για την
οργάνωση μεγάλων
γυμνών φωτογραφίσεων.
Από το 1994, έχει
φωτογραφίσει πάνω από
75 ανθρώπους σε
εγκαταστάσεις σε όλο τον

κόσμο.

1. “Sea of Hull”, (Hull is the
UK City of Culture), 2016

2. Mexico city 3, 2007

<https://edition.cnn.com/videos/arts/2018/07/09/spencer-tunick-nude-art-melbourne.cnn>

ORLAN

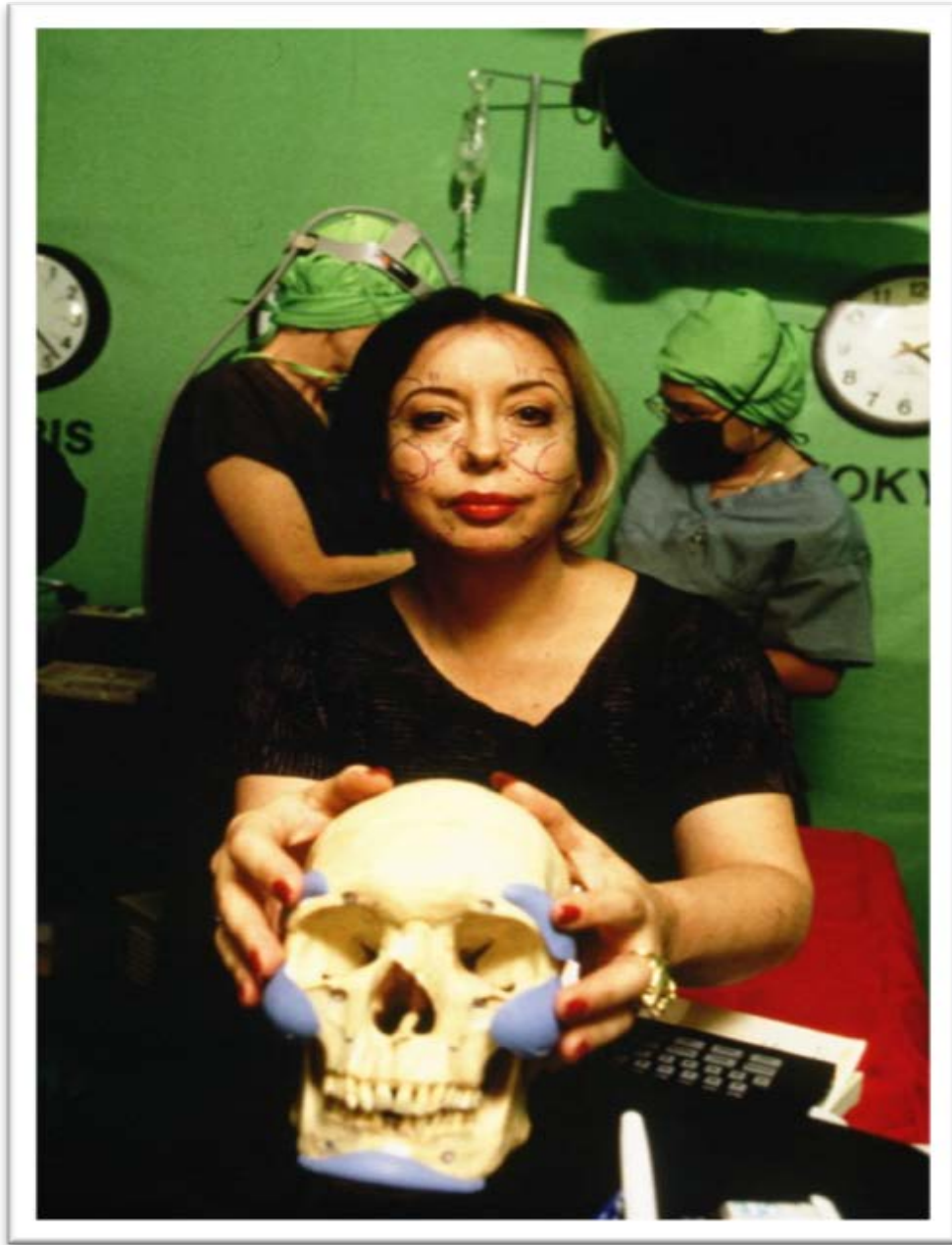
French performance artist (1947)

Η τέχνη του σώματος

Η ORLAN είναι γνωστή για τα έργα της με τις πλαστικές επεμβάσεις από τις αρχές μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '90, αν και το έργο της δεν περιορίζεται σε ένα συγκεκριμένο μέσο.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '60 μέχρι σήμερα ανακαλύπτει εκ νέου την ιστορία της ποιητικής του σώματος, στην οποία τα θεμελιώδη στάδια είναι η τέχνη του σώματος και η σαρκική τέχνη. Το πραγματικό σώμα και το φανταστικό σώμα, το ζωντανό σώμα και το συναισθηματικό σώμα, το μυστικό σώμα και το κοινωνικό σώμα, το διάχυτο σώμα και το υβριδικό σώμα, όλα συγχωνεύονται με την αδιάκοπη ροή των αναφορών στο έργο της.

ORLAN «The Reincarnation of Saint-Orlan» 1990-1995

Στο πλαίσιο της performance «The Reincarnation of Saint-Orlan», η Γαλλίδα performance artist έκανε εννέα πλαστικές επεμβάσεις. Στόχος της ήταν να μοιάσει περισσότερο με διάσημες γυναικείες μορφές της Δυτικής τέχνης. Φούσκωσε το μέτωπο για να μοιάσει με την Μόνα Λίζα του Leonardo da Vinci, σχημάτισε τα μάγουλα της αντίστοιχα με εκείνα της Αφροδίτης του Botticelli, ενώ άλλαξε το στόμα της ως φόρο τιμής στην «Αρπαγή της Ευρώπης» του François Boucher. Η ORLAN φορούσε ρόμπες μπαρόκ αισθητικής και διατηρούσε τις αισθήσεις κατά τη διάρκεια των χειρουργικών επεμβάσεων, οι οποίες φωτογραφήθηκαν και κινηματογραφήθηκαν, συχνά συνοδεία μουσικής ή απαγγελίας ποιημάτων.